

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.041/2022/12.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője pártfogó ügyvéd (felperes képviselőjének címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	kártérítés
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (37. sorszámon)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 6.K.701.397/2020/34.

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket és a felperest képviselő pártfogó ügyvéd munkadíját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagja volt, szolgálati jogviszonyát a munkáltató 2004. január 28-án, 2004. július 31-i hatállyal felmentéssel megszüntette, és a felperest 2004. augusztus 1-től szolgálati nyugállományba helyezte.

[2] A felperes a szolgálati jogviszonyának megszüntetésével kapcsolatban pert indított, amelynek eredményeként a bíróság megállapította, hogy a munkáltatói intézkedés jogellenes, a felperes jogviszonya 2007. április 4. napján szűnt meg. A bíróság a jogellenes jogviszony megszüntetés jogkövetkezményeként 2004. augusztus 1. és 2007. április 4. közötti időre illetménykülönbözet címén 2.352.358.- forint és késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest. Az alperes a bíróság által meghatározott fizetési kötelezettségének határidőben eleget tett.

[3] A felperes az öregségi nyugdíjkorhatárt 2019. november 20-án töltötte be.

[4] A jogellenes jogviszony megszüntetéssel összefüggésben felmerült egyéb károk – többek között 2004. augusztus 1. és 2012. november 20. közötti időszakra vonatkozó jövedelemvesztés – megtérítése iránt a felperes szintén kártérítési kérelmet terjesztett elő, amely elutasításra került. A bíróság a jogerős ítéletében megállapította, hogy az irányadó törvényi rendelkezések szerint a szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként az egyéb járandóságok és károk a jogellenességet megállapító határozat jogerőre emelkedése időpontjáig téríthetők meg. Az ítélet indokolása szerint az irányadó törvényi szabályozásra tekintettel a 2007. április 4. napját követő időszakra jövedelemvesztés címén megjelölt, e járandóságok elvesztéséből származó kárkövetelések alaptalanok.

[5] A felperes - a jelen per tárgyát képező - 2007. április 4. és 2019. november 20. közötti időszakra eső vélelmezett szolgálati illetménye és szolgálati nyugellátása, valamint szolgálati járandósága közötti különbséget megtérítésére irányuló kérelmét az elsőfokon eljáró hivatal elutasította.

[6] A felperes fellebbezése folytán másodfokon eljáró alperes az elsőfokú határozatot helybenhagyta és a fellebbezést elutasította. A határozatának indokolásában arra hivatkozott, hogy a kártérítési eljárást a honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvény (a továbbiakban: Hjt.) és a 10/2013. (VIII. 12.) HM rendelet vonatkozó rendelkezései alapján folytatta le. Rögzítette, hogy a Hjt. 13. §-a alapján a szolgálati viszonnal összefüggő igény három év alatt évül el, ezért a 2019. november 20-tól visszafelé számított három éven túli igény elévült. A határozatában utalt a Magyar alperesi szervezet hivatásos és szerződéses katonák jogállásáról szóló 2001. évi XCV. törvény (a továbbiakban: régi Hjt.) 224. § (7) bekezdésében, a Fővárosi Bíróság 49.Mf.630.434/2006/14. számú ítéletében, valamint a Legfelsőbb Bíróság Mfv.II.10.543/2007/10. számú ítéletében foglaltakra is.

A kereset, a védírat

[7] A felperes a keresetében 2007. április 5. és 2019. november 20. közötti időtartamra 29.203.178 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A keresete jogalapjaként a régi Hjt. 224. § (2) (3) és (6) bekezdéseit jelölte meg. Kifejtett álláspontja szerint amennyiben a jogviszonya megszüntetésére nem kerül sor, a alperesi szervezet hivatásos állományú tagjaként az öregségi nyugdíjkorhatár betöltéséig illetményben részesült volna.

[8] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott a Fővárosi Bíróság 49.Mf.630.434/2006/14., valamint a Legfelsőbb Bíróság Mfv.II.10.543/2007/10. számú ítéleteiben rögzítettek, amelyek a felmentési időt követően a felperes részére folyósított szolgálati nyugdíj és a vélelmezett korábbi beosztásnak megfelelő illetménykülönbséget az ítélethozatalig történő kifizetéséről rendelkeztek. Hivatkozott továbbá a Székesfehérvári Törvényszék 2.Mf.20.336/2016/22. számú jogerős részítéletében foglaltakra is, amelyben a törvényszék a 2007. április 5. és 2012. november 20. közötti időszakot érintő jövedelemveszteségre vonatkozó felperesi igény elutasítását helybenhagyta. Hangsúlyozta, hogy a jogerős ítéletben az is megállapításra került, hogy az irányadó törvényi szabályozásra tekintettel 2007. április 4. napját követő időszakra jövedelemveszteség címén megjelölt kárkövetelések alaptalanok. Kiemelte, hogy az új Hjt. 246. § (3) bekezdése szerint a felperes által sérelmezett kártérítési határozat elbírálásával kapcsolatos eljárásra az új Hjt. alkalmazandó, ezért annak 13. §-ában szabályozott rendelkezéseit kell figyelembe venni, amely szerint a szolgálati viszonyal összefüggő igény három év alatt évül el.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában utalt a Hjt. 1. § (2) bekezdés b) pontjában, a 2. § 30. pontjában, a 13. § (1) és (2a) bekezdéseiben, a 172. § (1)-(8) bekezdéseiben, valamint a 246. § (3) bekezdésében foglaltakra. Megállapította, hogy a felperes kérelme tartalma szerint kártérítés iránti igény. Kiemelte, hogy a Hjt. 1. § (2) bekezdés b) pontja szerint a Hjt. hatálya a nyugállományú katonákra is kiterjed, azonban csak akkor, ha ezt a törvény kifejezetten elrendeli. A Hjt. 223-224. §-ai meghatározzák a nyugállományú katonákra vonatkozó külön szabályokat, illetve azt, hogy esetükben a Hjt. mely rendelkezési alkalmazandók. Ezzel összefüggésben megjegyezte, hogy a felperes keresete nem ezen rendelkezések alapján került előterjesztésre. Rögzítette, hogy a keresetet a marasztalási per szabályai szerint vizsgálta, és ennek kapcsán azt is, hogy a Hjt. 246. § (3) bekezdése alapján a kártérítési felelősség szabályait (a Hjt. XIV. fejezetében foglaltakat) alkalmazta, mivel a felperes 2013. június 30. napja után terjesztette elő igényét. Utalt arra, hogy a XIV. Fejezetet - a károkozás időpontjától függetlenül – a 2013. június 30-át követően megindított eljárásokra kell alkalmazni. Leszögezte, hogy a felperes jogviszonyának megszüntetése kapcsán a régi Hjt. 224. § (6) bekezdése volt az alkalmazandó szabály, nem a felperes által megjelölt régi Hjt. 224. § (2) bekezdése. Megjegyezte, hogy jelen perben a jogviszony megszüntetésének jogszerűségét nem vizsgálhatta, ezért a felperes tanúbizonyítási indítványait mellőzte. Kimondta, hogy a régi Hjt. szabályai a felperes 2019. december 31-én benyújtott kártérítési igénye tekintetében nem alkalmazhatók. Utalt arra, hogy a Hjt. 13. § (1) bekezdése szerint a felperes 2007. április 5. napjától 2016. december 31. napjáig terjedő időre előterjesztett igénye elévült. Utalt továbbá a Hjt. 172.§ (1) és (7) bekezdéseiben foglaltakra is, amelyek szerint a honvédelmi szervezet felel azért a kárért, amely az állomány tagjának a

szolgálati viszonyával összefüggésben keletkezett, a Hjt. 172. § (7) bekezdése pedig azt határozza meg, hogy a munkáltató mely károkért felel. Megállapítása szerint a felperes által előterjesztett igény a Hjt. 172. § (7) bekezdésében felsorolt esetkörökbe nem sorolható. Az elsőfokú bíróság az érdemi döntése meghozatala során figyelembe vette a Fővárosi Törvényszék és a Legfelsőbb Bíróság hivatkozott ítéleteiben foglaltakat, miszerint a nyugállományba helyezéssel megszűnt a felperes szolgálati jogviszonya, és az elmaradt járandóságokat az alperes az ítélet jogerőre emelkedéséig megfizette. Hangsúlyozta – osztva az alperesnek a Legfelsőbb Bíróság ítéletében és a Székesfehérvári Törvényszék jogerős ítéletében foglaltakra történő hivatkozását –, hogy a régi Hjt. alapján jogalapja nincs, hogy a felperes a megszűnt jogviszonya után elmaradt jövedelem iránti igényt terjesszen elő. Megjegyezte, hogy a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként elmaradt jövedelem iránti igényt csak meghatározott összeghatárig, illetve meghatározott időpontig lehet megítélni, azaz a kártérítési igény a vonatkozó jogszabályok által előírt korlátok szerint érvényesíthető. Végezetül kimondta, hogy a kereset a fentiek alapján nem volt megalapozott, mivel a felperes a régi Hjt-re hivatkozott, amely törvényt jelen perben a bíróság nem alkalmazhatta, és megállapította, hogy a felperes igényének a Hjt. alapján sem volt jogalapja.

A fellebbezés, a fellebbezési ellenkérelem

[10] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Harmadlagos kérelme a Székesfehérvári Törvényszék ítélete ellen benyújtott kérelme folytán indult perújítási eljárásban meghozandó jogerős határozat megszületéséig történő felfüggesztésére irányult. Pártfogó ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget igényelt. Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást és tévesen hivatkozott a régi Hjt. 224. § (6) és (7) bekezdéseiben foglalt rendelkezésekre, hiszen azok kizárólag az öregségi nyugállományba helyezés esetére vonatkoznak, a felperes szolgálati jogviszonya pedig nem a nyugállományba helyezésével szűnt meg, hanem az öregségi nyugdíjkorhatár elérése előtt 15 évvel, a munkáltató rendeltetésellenes joggyakorlása következményeként. Előadása szerint esetében kizárólag a régi Hjt. 224. § (2) és (3) bekezdései, valamint a Hjt. 189. § (2) bekezdés a) pontja alkalmazandó. Azzal érvelt, hogy a törvényszék kettős téves jogi következtetést vont le: egyrészt, mert a 2004. augusztus 1. és 2007. április 4. közötti időre járó illetménykülönbözlet megfizetését úgy tekintette, mintha az alperes azzal rendezte volna a rendeltetésellenes intézkedés folytán felmerült járandóság kifizetését, másrészt pedig úgy értékelte, mintha 2007. április 4-e valamiféle „törvényben rögzített” dátum lenne, amelyhez - és kizárólag ahhoz – kötődne az alperes kötelezettsége. Kiemelte, hogy az alperes fizetési kötelezettsége szempontjából csak az öregségi nyugdíjkorhatár betöltésének az időpontja bírhat jelentőséggel. Hangsúlyozta, hogy semmiféle jogszabályhely nem tiltja, hogy az alperes megfizesse számára a rendeltetésellenes joggyakorlás miatt felmerült elmaradt járandóságot. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság kereseti követelését kártérítési igényként értékelte, holott annak jogcíme jövedelemvesztés, illetőleg azt is sérelmezte, hogy a törvényszék a keresete elbírálása során csak a 2019. november 20-át megelőző három évet vette számításba. Azt nem vitatta, hogy az alperes 2007. április 4-ig felhalmozódott illetményét megfizette, de álláspontja szerint ez a kötelezettség 2019. november 20-ig terhelte a munkáltatót, hiszen a régi Hjt. 224. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy ha a szolgálati

jogviszonyt jogellenesen szüntették meg, az állomány tagját olyan helyzetbe kell hozni, mintha a szolgálati jogviszonya meg sem szűnt volna. Ugyanakkor azt is hangsúlyozta, hogy az alperes rendkívül súlyos jogsérelmet okozott számára, amelyért semmiféle anyagi felelősséget nem visel. Megjegyezte azt is, hogy az alperestől a szolgálati viszonya fenntartása abszolút elvárható volt. Érvelése szerint téves az eddig eljáró bíróságok azon megállapítása, miszerint bármiféle kártérítésben részesült volna. Előadta, hogy a törvényszék megfosztotta a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való alkotmányos alapjogától, amellyel Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) XXVIII. cikke (1) és (7) bekezdéseinek előírásait sértette. A jogorvoslati jog sérelmére történő hivatkozása kapcsán említést tett az 5/1992. (I. 30.) AB határozatban foglaltakról is. Előadása szerint az elsőfokú ítélet az Alaptörvény XIII. cikkébe is ütközik, hiszen őt tulajdonától eljárásjogi és anyagi jogi szabályokat is megsértve megfosztotta. Hivatkozott a 6/1998. (III. 11.), a 14/2004. (V. 7), valamint a 15/2002. (III. 29.) AB számú határozatokra is, ennek kapcsán kiemelte, hogy az Európai Emberi Jogi Bíróság következetes gyakorlatából kitűnően a fegyverek egyenlősége elvének a peres eljárásokban is érvényesülnie kell, hiszen ez biztosítja a tisztességes eljárás alkotmányjogi értelemben vett és megkövetelt minőségét. Végezetül sérelmezte azt is, hogy a törvényszék nem tett eleget tájékoztatási kötelezettségének sem, ennek okán nem biztosította számára, hogy a bizonyítási indítványait, a fellebbezését a jóhiszemű és célszerű pervitel követelményeinek megfelelően előterjeszthesse.

[11] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira tekintettel. Másodfokú perköltséget igényelt.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A felperes fellebbezése - az alábbiak szerint - nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak jogi indokolásával egyetértett, ezért okfejtésével kapcsolatban – annak szükségtelen megismétlése nélkül – a fellebbezésre tekintettel a következőket emeli ki:

[15] Az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor, amikor a kereseti követelést a felperesi hivatkozással ellentétben nem elmaradt illetményként, hanem kártérítési igényként értékelte, ugyanis a felperes szolgálati jogviszonyának megszűntetésekor hatályos régi Hjt. rendelkezése akként szól, hogy a jövedelemvesztés a kár egyik fajtája. Erre a meghatározásra a másodfokú eljárásban az alperes is helytállóan hivatkozott, utalva arra,

hogy ezt a jövedelemvesztés megtérítésére vonatkozó szabályok rendszertani elhelyezése alapján is egyértelműen ki lehet következtetni. A 2004 augusztusában hatályos régi Hjt XIII. Fejezete tartalmazta a alperesi szervezet kártérítési felelősségét, amelynek 183.§-a mondta ki, hogy a alperesi szervezet – az e fejezetben foglaltak figyelembevételével – vétkességére tekintet nélkül teljes mértékben felel azért a kárért, amely az állomány tagjának a szolgálati viszonyával összefüggésben keletkezett. E rendelkezések között szerepelt (186.§-ban) az állomány tagjának elmaradt jövedelme is. Ezen törvényi szabályozás olvasható az új Hjt. kártérítési fejezetének 173. § (1) bekezdés a) pontjában is. Mindezen szabályozásból következik tehát, hogy az elmaradt jövedelem igénylésére a kártérítés szabályai irányadók.

[16] A másodfokú bíróság vizsgálata arra is kiterjedt, hogy a perbeli esetben a Hjt. mely rendelkezéseit kell alkalmazni, illetőleg, hogy a régi vagy a kereseti kérelem benyújtásakor hatályos Hjt. szabályai az irányadók. Ebben a körben a felek szintén eltérő álláspontra helyezkedtek. Az Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság érvelésével miszerint a jogellenesen felmentett katona esetében a jogellenes felmentés jogkövetkezményeit nem a Hjt. 224. § (2), (3), (4) és (5) bekezdései, hanem a (7) bekezdése szerint kell megállapítani. Ebből következően alaptalanul hivatkozott az eljárás során a felperes arra, hogy az alperesnek őt olyan helyzetbe kellett volna hoznia, mintha szolgálati beosztása meg sem szűnt volna.

[17] A perben eldöntendő kérdés az volt, hogy a Hjt. kártérítésre vonatkozó szabályai szerint a felperest megilleti-e a 2007. április 4. és 2019. november 20. közötti időszakra eső vélelmezett szolgálati illetménye és szolgálati nyugellátása, valamint szolgálati járandósága közötti különbség.

[18] A Fővárosi Bíróság 2007. április 4-én kelt 49.Mf.630.434/2006/14. számú, jogerős ítélete – amelyet a Legfelsőbb Bíróság Mfv.II.10.543/2007/10. számú ítéletével hatályában fenntartott – megállapította a felperes felmentésének jogellenességét. A jogerős ítélet rendelkezett a felmentési időt követően a felperes részére folyósított szolgálati nyugdíj és a – vélelmezett, korábbi beosztásának megfelelő – illetmény-különbözetének az ítélethozatalig történő megfizetéséről. A bíróság az érdemi döntése meghozatala során az akkor hatályos régi Hjt. rendelkezéseit alkalmazta, és kimondta, hogy a jogellenesen felmentett és egyúttal nyugállományba helyezett felperes jogviszonya a nyugállományba helyezéssel szűnt meg, és jogosult a jogellenességet megállapító bírósági határozat jogerőre emelkedésének napjáig járó nyugellátása és az illetménye közötti különbségre.

[19] Mindezekből következően az ítéltábla az elsőfokú bírósággal egyezően állapította meg, hogy a felperes szolgálati jogviszonya 2004. augusztus 1-jén a nyugállományba helyezés napján, és nem 2007. április 4-én, az ítélet jogerőre emelkedése napján szűnt meg, és a felperes jogosult a két időpont közötti illetménye és nyugellátása közötti különbségre, amely különbséget az alperes – a felperes által sem vitatottan – részére már megfizetett.

[20] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy (egészen az öregségi nyugdíj korhatár betöltése napjáig) jogosult illetménykülönbözetre. Ezzel összefüggésben megjegyzi, hogy a jogellenes felmentés, az azt követően történő nyugállományba helyezés, és a nyugállományba helyezés nélküli jogellenes felmentés egymással speciális és általános viszonyban vannak, és ennek kapcsán a lex specialis derogat legi generali elv érvényesül, miszerint a speciális szabály lerontja az általános szabályt. Mindennek nem mond ellent a Hjt. 224. § (6) bekezdésének a felperes által hivatkozott szövege sem, amely kivételként utal a (7) bekezdésben foglaltakra. A (7) bekezdés pedig úgy szól, hogy ha a felmentés azért jogellenes, mert a törvényben előírtnál rövidebb felmentési időt állapítottak meg, ez a felmentést nem teszi érvénytelenné, de ebben az esetben a szolgálati viszony – a (7) bekezdésben foglalt kivétellel – a szabályos felmentés utolsó napjáig tart. Az másodfokú bíróság itt utal a Székesfehérvári Törvényszék jogerős ítéletére, amely a fenti érvelést megerősítette, miszerint a felperes 2007. április 4-ét követő időszakra eső jövedelemveszteség megtérítésére irányuló kártérítési igénye nem alapos.

[21] A felperes a fellebbezésében sikertelenül hivatkozott az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7). bekezdéseiben és a XIII. cikkében biztosított alapjogi rendelkezésekre, amelyek a tételes jogon (perbeli esetben alkalmazandó Kp-n) keresztül érvényesülnek. A tisztességes eljárás egyik alapvető pillére a jogszabályok bíróság részéről történő maradéktalan betartása és betartatása. A jogorvoslathoz való jog biztosítása, a bírói jogvédelem, a Kp. preambulumban is megjelenített szubjektív jogvédelmi célzat, amely nem értelmezhető a közigazgatási per keretein kívül.

[22] A másodfokú bíróság nem fogadta el a felperesnek az elsőfokú bíróság tájékoztatási kötelezettségének megsértésével kapcsolatos érvelését sem, mivel az elsőfokú ítélet a bizonyítási indítványok elutasítására utalt, ebből pedig az következik, hogy a felperes tisztában volt azzal, hogy mit kell az eljárásban igazolnia. A jogorvoslati jogával a felperesnek szintén tisztában kellett lennie, hiszen az ítélettel szemben fellebbezéssel élt. Ebből következik, hogy az elsőfokú bíróság nem zárta el a felperest az igényérvényesítési lehetőségétől.

[23] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] Az Ítéltábla a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperest az alperesi kérelemnek megfelelő összegű másodfokú perköltség megfizetésére, figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakra.

[25] Tekintettel arra, hogy a felperest munkavállalói költségkedvezmény illeti meg, ezért a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja és a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint az állam terhén marad.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése értelmében az illetékalap után az illeték mértéke ítélet elleni fellebbezés esetében 8 %, de legalább 15.000 forint, legfeljebb 2.500.000 forint. Az illetékalap a pertárgy értéke (29.203.178 forint), a fellebbezési eljárás illetéke ennek 8 %-a (2.336.254 forint).

[26] A 100%-ban pervesztes felperest a perben pártfogó ügyvéd képviselte, a felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a pártfogó ügyvéd díját a Kp. 35.§-a folytán alkalmazandó Pp. 94. § (1) bekezdés f) pontja, a 94. § (3) bekezdése és a 102. § (6) bekezdésében foglaltak alapján az állam viseli.

[27] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2022. június 14.

dr. RácZ Krisztina s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Robotka Imre s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró